

донесе и пукнатото гърненце, дете си вари бобець въ него. Да го донесе, че много хубаво поправамъ, чу ли?

— Чухъ! — рекълъ Калцунчо и затичалъ радостенъ къмъ чешмата да го налѣе съ вода.

Върналъ се вкжши той, но баба му го била изпреварила.

— Кжде си ходилъ? — подхванала го тя още отъ вратата. — Я вижъ пиленцата щѣли да се издавятъ!

— Носихъ ибрика на поправка, бабо! — викналъ той и показалъ скрития задъ гърба си новъ ибрикъ.

— Ама азъ се шегувахъ, бе Калцунчо?

— Грънчарьтъ не се шегува, бабо. Поправи го.

— Колко ти взе, казвай по-скоро, казвай!

— Три пжти го напълнихъ съ жито!

— Ама истина ли! — изблешила очи баба Калцунка.

— Не - е, азъ притурихъ малко. Два пжти го напълнихъ.

— Два пжти съ жито! Скоро да го върнешъ!

— Ами ако е само веднажъ?

— Скоро да го върнешъ!

— Шегувамъ се, бабо - о, нали си заключила житото. Само веднажъ го напълнихъ съ кукурузъ. Ама си заслужава, нали? Я вижъ — свѣти като новъ. Я дай да си измиешъ ржцетѣ отъ бъркането!

Огледала баба Калцунка новия ибрикъ, попипала го, па подложила ржце да се мие. А като се измила, засмѣла се и рекла:

— Ти ли, Калцунчо, ти ли? Душата ти изгорѣ за новъ ибрикъ! Като мене си. Бабинъ кжщовникъ!

Стоянъ Ц. Даскаловъ

КЪЛВАЧЪ ВЪ ГОРАТА

Чукъ, чукъ, чукъ!

Тоя звукъ въ тишината на гората звънва леко, надалеко.

Тамъ кълвачъ въ слънце, здрачъ, въ студъ и вѣтъръ — по дървета

удря ловко съ остра човка.

Тамъ кълвачъ, вещь пазачъ на гората: изъ стѣблата дебне, гони насѣкоми.

Чукъ, чукъ, чукъ! Съ твоя звукъ

хвърка, скита въ снѣговетѣ, въ пролѣтъ китна, есенъ, лѣте.

Милъ, игривъ, пѣргавъ, живъ — той е птица хубавица, — най добрата за гората!

Ненчо Савовъ